

Budapestre vonatkozó ujságcikkek				Osztálozás	
Szerző: <i>H. Zádor Anna</i>				92	
Cím: <i>Hoffmann Edith</i>				Hely: <i>Hoffmann Edith</i>	
Forrás: <i>Magy. Kezvezet</i>				Idő: <i>1945 II</i>	
				Személy:	
				Helyszám:	
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)		

Közp. nyomt. XX. cs. 23.

Idegenként járom a Szépművészeti Múzeum folyosóit. Hiába fülelek: nem halom a jólismert, röppenő lépéseket, a fiatalosan csengő kacajt; hiába keresem a kék szempár ragyogó nyílt tekintetét, hogy a gondolkodástól szinte elsötétülve, a felvetett kérdésre feleletet adjon. Hoffmann Edith nincs többé. Távozása olyan veszteség, hogy mai, csapásokon edzett és fásult lelkünk is megremeg belé. Akkor ment el, amikor anyai, összefegyemmel és keserű szonvéddel átélt év után végre szabad lélegzetéhez jutott volna. Nehéz eldöntennem, a tudóst, vagy az emberi szerettem-e jobban. Kevés embert vezetett ennyire az igazság mérhetetlen tisztelete, az az alázatos, szinte szerzetesi odaadás, amellyel egész életét a kutatás szolgálatába állította. Volt bátorsága szembeállni népszerű és divatos tévedésekkel és vállalta az egyszer felismert tudományos eredményt akkor is, ha hírdetése nemcsak népszerűtlenséget, hanem „hazafiatlanságot” jelentett. Mint kutatónak és mint embernek egyaránt végtelen türelme volt. Szeretettel és megértéssel viselte el az emberi gyöngeségeket. De kérlelhetetlen szigorral reagált, ha valaki léhán, felületesen vagy lelkiismeretlenül állt e számára szent kérdésekkel szemben és ilyenkor nem tudott — mert nem akart — megbocsátó lenni.

Fáradhatatlan munkássága a művészettörténet nagy területét öleli fel. Páratlan módszertani szigorúsággal építi fel kitünően tagolt, világosan áttekinthető munkáit, amelyek a latin iskola legjobbjait juttatják eszünkbe. Működése első felében, tanulmányainak túlnyomó részét a középkori és korarenaissance-kori magyar miniatúra tudományos feldolgozásának szenteli, főleg azokra a kérdésekre feleletet keresve, amelyek a magyar művészet sajátos értékét, valamint a magyar és az általános művészetben elfoglalt helyét illetik. Dolgozatának másik nagy csoportját a vezetése alatt álló Grafikai Gyűjtemény anyagának szentelte. Fáradhatatlan volt szeretett lapjainak vizsgálatában. Meghatározásaiban nem az adatok szaporítása vezet, hanem a nagy összefüggések kérdése, vázlat és mű, eredeti alkotás és utánpótlás szellemi összefüggése. E nagy tanulmányok és erőse hivatali elfoglaltsága mellett volt ereje nagyobb terjedelmű monografikus művekre is. „Régi Magyar Biblioflek” című kötetében a magyar könyvnek és könyvgyűjtőnek állít emléket és sokoldalú művelődéstörténeti tudásával megvilágít sok, korábban elhanyagolt kérdést. Utolsó megjelent nagy művét Szinyei-Merse Pál művészetének szenteli; a nagy művész jellegzetes egyéniségét és a plein air festés kérdését tisztázza. Ez

is, mint minden írása, finoman árnyalt, világos és érihető; oly csiszolt és kész alkotás, hogy csak a francia irodalom művelői között akad párja. Ezért volt a kisebb tanulmány, az essay kedvelt műfaja.

E rövid sorok csak körvonalozhatják Hoffmann Edith gazdag egyéniségét. Szerénysége ma is gátat vet a nyílt méltatásnak. Emléke eltörölhetetlenül él bennünk és támaszunk lesz a tudományos munka nehéz útvesztőiben.

H. Zádor Anna

1st nyomda, Gerlőczy-u. 2. — 14306/51